

Αθήνα, 15/5/97

**Οι θέσεις του Κ. Καραμανλή για την οικονομία και
το ρόλο του Κράτους**

Οι θέσεις του Προέδρου της Ν.Δ. για την οικονομία και το ρόλο του κράτους - όπως προκύπτουν από πρόσφατα άρθρα και τοποθετήσεις του ίδιου ή από άλλα δημοσιεύματα του Τύπου - συνοψίζονται στα ακόλουθα:

1) Ρόλος του Κράτους

- *Τάσσεται υπέρ του δραστικού περιορισμού των οικονομικών δραστηριοτήτων του Κράτους και της ενίσχυσης της κοινωνικής του μορφής χωρίς αυτή να είναι μονοπωλιακή: "το κράτος επιχειρηματίας απέτυχε γιατί του έλειπε η ευελιξία, η προσαρμοστικότητα, η διάθεση επιχειρηματικού ρίσκου, το κίνητρο για απόδοση, για παραγωγικότητα, για ανταγωνιστικότητα" - "στο μέλλον η βελτιστοποίηση της απόδοσης, η καλύτερη αξιοποίηση των δημόσιων πόρων και η εισαγωγή του ανταγωνιστικού στοιχείου για τη βελτίωση των παρεχομένων υπηρεσιών με μικρότερο κόστος και διευρυμένη δυνατότητα επιλογής, οφείλει να συνδιάζεται με το συλλογικό χρέος της αρωγής προς τους πιο αδύναμους ή απλώς τους λιγότερο τυχερούς" - "η πολιτεία πρέπει να επιβλέπει την εφαρμογή ρυθμίσεων που αποβλέπουν στην αντιμετώπιση των αδυναμιών της αγοράς. Θα παρέχει έτσι, ένα δίκτυ ασφαλείας για τα φτωχότερα νοικοκυριά, χωρίς να αδρανοποιεί τα οικονομικά κίνητρα που κινούν τις επενδύσεις για την ανάπτυξη".*
- *Το Κράτος, υπό τις παρούσες συνθήκες έχει "ένα ισχυρό πλέγμα υποχρεώσεων, όπως: η τάξη, η δικαιοσύνη, η θεσμοθέτηση σταθερών*

κανόνων για τις οικονομικές δραστηριότητες, το σταθερό φορολογικό σύστημα, η διαφύλαξη των όρων υγιούς ανταγωνισμού, το θεσμικό πλαίσιο για τη χρηματοδότηση και τη λειτουργία των κεφαλαιαγορών, η αναβάθμιση των διοικητικών υπηρεσιών με την εφαρμογή αξιοκρατικών κανόνων και τη μέθοδο των κινήτρων στους απασχολημένους σε αυτό, τα κίνητρα για τις ΜΜΕ”.

- “Το Κράτος έχει και την ευθύνη της εκπαίδευσης χωρίς την αποκλειστικότητα παροχής υπηρεσιών εκπαίδευσης” και επιπλέον “υποχρεούται να παράσχει τη βάση για την αναπτυξιακή τροχιά” δηλ. “τα μεγάλα έργα υποδομής στις συγκοινωνίες, τις μεταφορές, στην ενέργεια, τις τηλεπικοινωνίες”

2) Άξονες οικονομικής πολιτικής

- Ως βασικοί άξονες της οικονομικής πολιτικής που αναφέρονται:
 - i) η μείωση των δημοσίων δαπανών
 - ii) η τόνωση του ανταγωνισμού
 - iii) η απελευθέρωση της αγοράς
 - iiii) οι αποκρατικοποιήσεις, με τη μείωση των κρατικών ελέγχων, τη καταπολέμηση της γραφειοκρατίας, τη μετοχοποίηση των δημοσίων επιχειρήσεων, την καθιέρωση της λαϊκής μετοχής για τη πραγματική συμμετοχή του πολίτη σ’ αυτά τα κίνητρα, για τη συμμετοχή των εργαζομένων στα κέρδη και τη διοίκηση των επιχειρήσεων, τη σύνδεση της αμοιβής με τη παραγωγικότητα.

Κοινωνική Δι-
καισύνη - κοινωνική
συνολική

3) Σημεία κριτικής προς την ασκούμενη οικονομική πολιτική

- Το βασικό σημείο κριτικής έναντι της οικονομικής πολιτικής της Κυβέρνησης από τη μεριά της Ν.Δ. εξακολουθεί να είναι ότι η πολιτική αυτή οδηγεί σε ονομαστική σύγκλιση ενώ στην πραγματικότητα βρισκόμαστε σε πορεία απόκλισης και μάλιστα σε πραγματικούς όρους (αναφορά στην υποχώρηση

του κατά κεφαλήν εισοδήματος στην Ελλάδα την τελευταία 15ετία έναντι του αντίστοιχου ευρωπαϊκού). Σύμφωνα με τον Πρόεδρο της Ν.Δ. “πρέπει να στοχεύουμε στην συμπλήρωση των όρων του Μάαστριχτ όμως με όρους που συνθέτουν εικόνα πραγματικής σύγκλισης, να κινούμαστε σε κατεύθυνση που να μειώνει την απόσταση της πραγματικής κατάστασης της οικονομίας σε σχέση με τους άλλους Ευρωπαίους” (εκτίμηση ότι για να φθάσει η Ελλάδα σε 20 χρόνια στο 80% του βιοτικού επιπέδου του ευρωπαϊκού μέσου όρου από λιγότερο του 50% που είναι σήμερα θα πρέπει ο μέσος ρυθμός αύξησης του εθνικού εισοδήματος να είναι 4.5%).

- Ένα άλλο σημείο κριτικής αποτελεί η μετάθεση του χρόνου συμμετοχής της χώρας μας στην ONE που, κατά τον Κ. Καραμανλή, “αποτελεί παραδοχή ότι το πρόγραμμα σύγκλισης απέτυχε ή πάντως απέκλινε και αποκλίνει σοβαρά” και συνεπάγεται ένα “σοβαρό κόστος”
- Οι προϋποθέσεις που θέτει για την πορεία της πραγματικής σύγκλισης, και που επίσης αποτελούν σημεία κριτικής προς την Κυβέρνηση είναι:

α) η πολιτική σταθερότητα και αξιοπιστία: που συσχετίζεται με αναντιστοιχία ανάμεσα στις προεκλογικές εξαγγελίες και τις κυβερνητικές επιλογές και πράξεις

β) η αναποτελεσματικότητα: σωστές επιλογές που όμως δεν “μεταφράζονται σε πράξεις, σε έργα και πραγματικό αποτέλεσμα”- κριτική για τις καθυστερήσεις και την απορροφητικότητα των κονδυλίων του 2ου Κ.Π.Σ.

γ) η διαφορετική προσέγγιση στην προσπάθεια της δημοσιονομικής προσαρμογής: όχι “περισσότεροι φόροι” αλλά “οικονομία και καλή διαχείριση στο δημόσιο” - το πρόβλημα στο δημοσιονομικό τομέα είναι οι “υπερβολικές δημόσιες δαπάνες, που σε κάποιες περιπτώσεις, όχι λίγες, παίρνει τη μορφή σπατάλης και κακοδιαχείρισης” (ως παραδείγματα αναφέρονται οι αστικές συγκοινωνίες και η Ο.Α.) - “υπάρχουν πολλά περιθώρια μείωσης χωρίς να θίγουν πόροι και κονδύλια που έχουν πραγματική κοινωνική προτεραιότητα”

Ποιές προσαρμογές
 μέγιστες ως ποσοστά;
 φόροι; δαπάνες;
 δημοσιονομική
 σταθερότητα;
 μεταφορά
 μισθών; μισθολογία
 (αγοραζόμενη δύναμη)
 τραπεζοκρατία Ν.Δ.
 ερωτοσυστάσεις
 στα χρηματιστήρια
 νέων αγορών
 αμερικανική
 δεξιοτεχνία
 αμερικανική
 εμπειρία
 χρηματιστηρίου
 εξωτερικοί
 παράγοντες
 καθεστώς
 ελευθέρων
 αγορών

δ) *η αναθεώρηση του ρόλου του Κράτους*: πολιτική αποκρατικοποίησης “περιορισμός του ρόλου του κράτους σε μεγάλους τομείς όπως οι τηλεπικοινωνίες, η ενέργεια, οι μεταφορές, το τραπεζικό σύστημα, ο τουρισμός” - “διάκριση σε περιπτώσεις φυσικού μονοπωλίου, στις οποίες η αποκρατικοποίηση είναι φυσικό και εύλογο να έχει μικρότερο χαρακτήρα αλλά οι διοικήσεις θα είναι ανεξάρτητες από πολιτικές και κομματικές παρεμβάσεις” - οι αποκρατικοποιήσεις δεν πρέπει να αποσκοπούν στο “προσωρινό μπάλωμα ελλειμμάτων, αλλά στην απελευθέρωση δημιουργικών δυνάμεων” - ο ρόλος του Κράτους στην οικονομία πρέπει να είναι ρυθμιστικός

ε) *η αλλαγή στη λειτουργία της Δημόσιας Διοίκησης*: που διακρίνεται για “αποτελεσματικότητα χαμηλή παραγωγικότητα, γραφειοκρατία και υπερσυγκεντρωτισμό”

στ) *η προτεραιότητα σε θέματα Παιδείας*: “αναγκαιότητα χάραξης πραγματικής στρατηγικής που θα μας οδηγήσει στην πρωτοπορία” (αναφορά και στις διαφορετικές απόψεις των κατά καιρούς Υπουργών Παιδείας).

4) Διαφορά στην οικονομική προσέγγιση των δύο κομμάτων

Σύμφωνα με τον Κ. Καραμανλή οι διαφορές στα δύο κόμματα συνοψίζονται στα εξής:

- η Κυβέρνηση λέει “ναι” σε περισσότερους και μεγαλύτερους φόρους ενώ, η Ν.Δ. υποστηρίζει ότι η προοπτική θέλει λιγότερους και χαμηλότερους φόρους
- η Κυβέρνηση, “με τις πράξεις της στο παρελθόν και τις παραλείψεις τις σήμερα”, δέχεται ένα μεγάλο και εξαιρετικά δαπανηρό κράτος ενώ η Ν.Δ. πιστεύει σε ένα μικρό και αποτελεσματικό στις πραγματικές προτεραιότητες του κράτος
- η Κυβέρνηση ακολουθεί πολιτική ονομαστικής σύγκλισης ενώ η Ν.Δ. υποστηρίζει ότι η πολιτική αυτή είναι “αδιέξοδη” και “ότι το να μπει η χώρα

σε πορεία ταχύρυθμης ανάπτυξης του Εθνικού της Εισοδήματος είναι το *sine qua non* για ένα καλύτερο ελληνικό αύριο”

- η Ν.Δ. πιστεύει ότι η “ατμομηχανή για την ανάπτυξη είναι ο ιδιωτικός τομέας, το πνεύμα της επιχειρηματικότητας”. *Τη διαφορά αυτή ο Κ. Καραμανλής τη χαρακτηρίζει ως “βασική διαφορά φιλοσοφίας, πολιτικών αντιλήψεων αλλά και νοοτροπίας”*
- η διαφορετική αντιμετώπιση της κοινωνικής ευαισθησίας, της κοινωνικής αλληλεγγύης, της κοινωνικής δικαιοσύνης.